

[Kai Moltke.]

sentanterne for de dengang eksisterende to landsorganisationer af lejere. Desuden blev den underskrevet af den socialdemokratiske boligordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, mens jeg på daværende tidspunkt skrev under som medlem af kommissionen på SFs vegne.

Ja, det er blot disse kendsgerninger, disse metoder, jeg vil henvise til; jeg tror, at de eksempler, jeg har fremført, har aktualiseret, at denne lov bør tages op til grundig undersøgelse.

Albertsen: Loven om ejerlejligheder indgik som en del af det såkaldt store boligforlig mellem de fire gamle partier. Når man laver forlig, må alle parter indstille sig på at måtte resignere på det ene eller det andet område. Ingen kan komme og sige, at de sejrede totalt eller tabte totalt — det sidste plejer man ikke så ofte at anføre; det er jo gerne, hvis man har sejret, man noterer sig det. Det samme gælder altså også boligforliget. Der var ingredienser i de mange love, som indgik i dette forlig, der ikke var særlig tiltalende set fra et socialdemokratisk synspunkt; men der var andre og vigtige love, som vi følte os i høj grad tiltalt af, og det var medvirkende til, at vi kunne indgå på forliget som sådant.

Loven om ejerlejligheder var en af de dele i forliget, som vi var mest utilfredse med, og som vi på intet tidspunkt havde udtrykt ønske om at få realiseret. Den er hverken i sit princip, i sit indhold eller i sit sigte noget, vi kunne ønske. Man kan vel sige, at de værste skævheder, som fremkom i den offentlige debat og blev anført af nogle af de politiske partier, ikke kom med i den endelige udformning af loven. Ministeren gjorde i dag opmærksom på en af de ting, som ikke kom med, og det forstår jeg at vi for nærværende må glæde os over. Tilbage blev en lov, som vi kunne affinde os med uden af den grund at råbe hurra for den.

Loven har nu virket i nogle år, og lejernes LO har rettet en henvendelse til boligministeren på baggrund af de erfaringer, som man allerede nu mener at kunne drage ud fra den viden og de oplysninger, der er fremkommet i den offentlige debat, og ud

fra organisationens virke. Det er navnlig lovens virkninger i hovedstadssamfundet og de større bykommuner, der har særlig interesse. Nu har hr. Kai Moltke altså taget initiativet til, at de tanker, som er fremkommet fra lejerne, også bliver drøftet her i folketinget. Hvorvidt det lovforslag, som VS er kommet med, er løsningen, der kan fjerne nogle af de problemer, som loven vitterlig har fremkaldt, må vi nok kigge lidt nærmere på, og jeg forstod da også, at boligministeren var indstillet på, at dette skulle foregå i folketingets boligudvalg.

Jeg synes, at jeg i ministerens vurderende bemærkninger her i dag ligesom kunne fornemme, at også han var klar over, at der var kommet følgevirkninger, og at ting var kommet med, som han heller ikke for sit vedkommende var særlig glad for. Den opskrining af priserne, som loven har givet anledning til, er jo ikke ønskelig, og når ministeren anfører, at det kun er et lille antal ejerlejligheder, det drejer sig om, hænger det selvfølgelig sammen med, at loven ikke har virket så forfærdelig længe. Men selve dette, at der bliver en vældig opskrining af priserne, vil hverken være ønskeligt eller tiltalende.

Det er som tidligere anført en lovgivning, som særlig har haft virkninger i hovedstadsområdet, og det vil sige i særlig grad i København og på Frederiksberg. Hr. Kai Moltke anførte nogle eksempler fra Frederiksberg, som vel egentlig ikke er karakteristiske, men som dog alligevel giver et ganske godt billede af meget af det, der sker som følge af denne ordnings etablering.

Det andet eksempel, som har været fremme, er tilfældet fra Vognmandsmarken. Her er der dog det glædelige, kan man sige, at i kraft af Københavns kommunes indflydelse vil dette forhold ophøre — så vidt jeg har forstået, ikke i 1973, men i 1978. Men det vil alligevel sige, at de mange mennesker, der nu har købt lejligheder i denne store bebyggelse, altså har indbetalt 60.000-70.000 kr. for noget, som skal afskrives inden for en meget kort årrække. Især er der tale om mange udlændinge, som måske ikke er klar over denne bestemmelse, hvorefter Københavns kommune kan gribe ind, og som derved har bragt sig selv i en uheldig situation. Men de har måttet gøre